

Олександра ЕСКІНА,
кандидат наук із соціальних комунікацій,
викладач кафедри журналістики
Інституту міжнародних відносин
Національного авіаційного університету
(м. Київ)

УДК 81'27+821.134.2

ОСОБЛИВОСТІ КОНТЕНТУ КОЛУМНІСТИКИ ІСПАНСЬКОЇ ПИСЬМЕННОЇ РОСИ МОНТЕРО

У статті проаналізовано контент авторських шпальт сучасної іспанської письменниці, представниці «нової журналістики» Роси Монтеро. Акцент зроблено на вибір та розкриття теми автором, а також на стилістичних особливостях письменницької колумністики, які можуть бути змодельовані українськими колумністами та блогерами.

Ключові слова: колумністика, авторська шпальта, письменницька колумністика, жанри, контент.

Актуальність дослідження контенту авторської шпальти сучасної іспанської письменниці колумністики ще п'ять-десять років тому була зумовлена відсутністю монографічних досліджень з цього питання в українському журналістикознавстві. Відтоді колумністика привернула увагу все більшої кількості науковців, що логічно, оскільки колумністика стає все більш популярною в українських засобах масової комунікації, що в свою чергу зумовлено зростанням інтересу аудиторії до персоналізованого контенту, тенденцією «есеїзації преси».

Дослідження особливостей контенту колумністики є перспективним і нагальним ще й через конвергенцію та «міграції» споживачів інформації у нові медіа, зокрема соцмережі, для яких контент повинен створюватись за аналогією авторських шпальт.

Різні аспекти колумністики досліджували: Т. Можаяєва, Ю. Гордєєв, С. Успенська, С. Савчук, М. Галич. Іспанську колумністику досліджували С. Сергєєва, С. Ярцева, К. Карро, Г. Девіс, Е. Абад, П. Фернандес та І. Мьяно (блоги як аналог колумністики у періодичних виданнях), Ф. Лопес-Пан, А. Лопес-Ідальго, Е. Моран-Торрес, Х. Кантавелла, Б. Гомес-Кальдерон, П. Сорела та М. Форнесас (журналістське повідомлення в авторській шпальті), Х. Санмарті (авторська шпальта як найбільш особистісний жанр), Х. Амільвіа (жанрові особливості шпальти), П. Морено-Еспіноза (відмінності шпальти та коментаря). Протягом минулих п'яти років дослідженням колумністики займалися такі українські науковці, як І. Гаврилюк (2011), Л. Гурч (2014), О. Деяк-Якобишин (2012), І. Михайлин (2010), М. Свалова (2012), О. Цветаєва (2013), С. Шебеліст (2009, 2010).

Іспанські та американські дослідники звертались переважно до літературної творчості Р. Монтеро: А. Амелл «Одисея Роси Монтеро», Катерина Девіс «Сучасна феміністична художня література в Іспанії: Твори Монтсеррат Роїг та Роси Монтеро»,

Дж. Браун «Роса Монтеро: Від журналіста до романіста» у збірнику «Жінки-письменники сучасної Іспанії: Вигнання на батьківщині», К. Гленн «Перетворені на жертв через неправильне прочитання: «Te Trataré como a una reina» Роси Монтеро», М. Харджес «Зміна ролей у спекулятивній художній літературі: Альтернативний погляд на майбутнє у «Temblor», Ф. Затлін «Романи Роси Монтеро як експериментальна художня література».

Мета статті – окреслити особливості контенту авторської шпальти Р. Монтеро, зокрема її тематичне наповнення, стилістичні та синтаксичні особливості.

Авторські шпальти Роси Монтеро у перекладі англійською передруковує авторитетна британська газета «Guardian», оскільки вони є актуальними не лише для іспанських читачів. Причина такої універсальності значною мірою зумовлена літературною складовою жанру і вагомістю особистостей колумністів.

Серед іспанських дослідників літератури Роси Монтеро: Г. Гаскон-Вера («Роса Монтеро перед обличчям жіночого писання»), Е. Мартінес «Перші оповідання Роси Монтеро». Безпосередньо контент колумністики Роси Монтеро не досліджувався монографічно; йому присвячено кілька наукових статей, одна з них належить Г. Гаскон-Вері («Від боротьби до прийняття: есеїстика Роси Монтеро»).

В Іспанії надруковано антології статей та колумністики Р. Монтеро, які виходили у щоденній газеті «El País»: «Оголене життя» (1994)», «Історії жінок» (1995)», «Бостонські естампи та інші подорожі» (2002). Ідея використання літературних технік, що їх майстерно застосовують для створення переконливого контенту іспанські колумністи, походить з «нової журналістики» Т. Вульфа. Науковець О. Тертичний зазначає, що однією з характеристик сучасної системи журналістських жанрів є їх літературна спрямованість, що свідчить про актуальність використання здобутків «нової журналістики» у контенті сучасної колумністики [1]. Важливість вивчення впливу «нової журналістики» на сучасну колумністику підтверджують також іспанські журналістикознавці.

Роса Монтеро – є якимось представником «нової журналістики», однією з ознак якої є стилістика текстів на грані публіцистики та літератури. Цю тезу підтверджує і сама письменниця, коли говорить, що для неї «журналістика – це такий же літературний жанр, як і будь-який інший: есе, драма, вірш» [2]. Авторські шпальти Р. Монтеро виходять на першій сторінці популярної газети «El País». Р. Монтеро відзначає, що не дуже любить авторські шпальти, проте вони навчають автора систематизувати свої думки. Письменниця порівнює створення контенту авторських шпальт з «гімнастикою, із накачуванням м'язів за допомогою піднімання ваги», оскільки вони навчають мислити, «вичавлювати сутність речей», адже колумніст має лише одну шпальту для висловлення своєї думки: «Сьогодні я розумію, що їм [авторським шпальтам – О. Е.] я дуже багато чим завдячую» [3]. Водночас колумністка заперечує схожість своїх авторських шпальт на короткі оповідання. «Я вважаю, що мої авторські шпальти – це авторські шпальти. Я вважаю, що вони суто журналістські» [4]. З цим важко погодитись, особливо зважаючи на вислів Р. Монтеро про те, що вона вважає журналістику літературним жанром на рівні з віршами.

Р. Монтеро не лише сама пише журналістські матеріали, але й аналізує тексти колег. Зокрема в авторській шпальті «Журналісти» 2008 року, яка точно передає сучасну ситуацію в українських медіа і розпочинається з того, що колумністка розповідає, що читає статтю за статтею журналістів «El País» та інших газет: «усі одержимо говорять про кризу» [5]. Оскільки однією з визначальних рис колумністики Р. Монтеро є іронічність, вищезгадану шпальту вона завершує словами: «Ретельно обміркувавши ситуацію, я зрозуміла, що можу сказати лише одне: «Допоможіть!» [5].

Твори письменниці перекладено 20 мовами, російською мовою було видано лише один роман «Донька Канібала» («La hija del caníbal»), екранізований режисером Антоніо Серрано, українською – жоден. Найособистіший літературний твір Р. Монтеро – це книжка «Божевільна всередині мене» або дослівно: «Сновида дому» (La loca de la casa, 2003), що поєднує три жанри: роман, есе та автобіографію, є важливим для розуміння літературної складової контенту її колумністики. У романі колумністка розкриває один із «секретів» впливовості створюваних нею текстів, які впливають на читачів не лише на свідомому, але й несвідомому, архаїчному рівні: «Чим глибше наше свідоме «Я» проникає до сфер, куди не проникнуть слова, до тих вулканічних покладів, що плавлять магму примітивних та праодвічних образів, тим більше наближаємося до колективних страхів та бажань». На думку критиків, «Божевільна всередині мене» – це зразок того, як треба писати есе.

Р. Монтеро розповідаючи про початок своєї кар'єри, зазначає, що бути журналістом у 60–70-ті роки двадцятого століття означало бути там, де розігрувались одні з найважливіших подій в історії Іспанії [2]. Р. Монтеро була частиною прогресивного руху 1970-х. Щоб забезпечити себе, вона співпрацювала як позаштатний автор з багатьма часописами та газетами у Мадриді. «У 1969 чимало з дверей було зачинено, тому що було дуже-дуже багато місць, де просто і законно відмовляли в роботі жінкам. Тож доводилось братись за будь-які тексти, що їх пропонували написати за гроші. Платили дуже мало і ми важко працювали за кожен зароблений песету. Але два дура (монета вартістю 5 песет) надовго залишалась у нашому невибагливому побуті» [2].

Газету «El País» заснували у Мадриді у 1976 році, і коли наприкінці цього року з'явився недільний додаток, розпочалася тривала співпраця Роси із національною пресою: «У нас завжди було відчуття, що ми пишемо історію. Ми тримали дзеркало, в якому відбивалось те, що відбувалось довкола нас. Це були яскраві і захопливі роки. Ті, хто писав для газети, швидко ставали відомими, і я була однією з них. Я пишаюсь тим, що можу сказати: я – якісний журналіст» [2].

Професор факультету журналістики Мадридського університету М. Касальс-Карро підкреслює: «Авторська шпальта варта того, чого вартий підпис біля неї. На шпальту відомого автора можуть підписуватися газети, як на інформацію Асошіейтед Прес або іншого інформаційного агентства. Таким чином, авторська шпальта авторитетного журналіста може з'явитися одночасно в газетах Північної Кароліни і Каліфорнії, Масачусетсу і Техасу» [3]. Це пояснює, чому впливовими колумністами стають відомі письменники і впливові непересічні особистості.

Книга, як засвідчують приклади, може бути не лише інформаційним приводом, а й джерелом контенту авторської шпальти. Р. Монтеро 2006 року написала авторську шпальту «Катастрофа пологів» на основі контраверсійної книжки Ізабель Фернандес дель Кастильйо «Революція народження». Контент цієї шпальти викликав бурхливу реакцію з боку лікарів та жінок, що народжували в Іспанії, оскільки засуджував чинну систему медичних оглядів вагітної жінки, називаючи її надмірно болісною, принизливою та такою, що не відповідає вимогам Європейського союзу. Р. Монтеро досить детально описує лікарські втручання в організм вагітної, передає викликані ним відчуття і цитує Ізабель Кастильйо, яка говорить, що вагітна жінка – це не хвора, а її організм знає, як правильно давати життя. Р. Монтеро зачепила суспільство за живе, але найважливішим соціальним значенням цього контенту стало те, що він спонукав деяких професіоналів усередині системи охорони здоров'я ініціювати зміни.

Колумністка вживає короткі і дуже короткі речення, довжиною 6-12-16-13-3 слів. Вдалим прикладом ритму, створюваного різними за довжиною реченнями, є уривок шпальти Р. Монтеро «Не зважайте на бої биків». У першому реченні в

оригінали – 9 слів, у другому – 58. Два довгих речення підряд були б занадто важкими для сприйняття читачем: «Візьмімо проблему вбивства жінок їх партнерами. Мені вже набридло повторювати, на подив іноземців та псевдоіспанців, що якщо питання домашнього насильства здається дуже нагальним у країні, то не тому, що ми нестримні варвари, які вбивають більше жінок, ніж будь-хто інший; навпаки – це тому, що Іспанія вказує шлях до визнання і протистояння дикій поведінці» [6].

Впадає в око, що колумністи вживають займенник «ми», коли критикують іспанське суспільство, тим самим пом'якшуючи «удар» і створюючи відчуття єдності з аудиторією, а також іронізуючи над собою. Завдяки цьому критика не виглядає звершеною і змушує читача не захищатись, а замислитись над тим, про що говорить колумніст: «Лише один іспанський інститут здається недосяжним. Ми подвоїли середню кількість барів Європейського Союзу – щось близько 340 000. Ще донедавна ми були на горі списку за кількістю барів на душу населення. Але, вступивши до ЄС, Кіпр виштовхнув нас на друге місце. Як вони посміли?» [6].

Р. Монтеро часто використовує повтори, які реалізуються колумністкою на лексичному рівні буквальним повтором слів, що має на меті вирішення різних завдань. Наприклад, Р. Монтеро акцентує увагу читача на дієслові, що позначає ментальну діяльність: «Але у тих селищах, де існує лише фанатична фармацевтика, тепер замислюються. Замислюються у сільських глибинах Іспанії, Португалії, Італії чи Греції; у Латинській Америці, на Філіппінах. Замислюються в Африці, цьому континенті, трагічно зруйнованому СНІДом, де кампанії на захист використання презервативів – це перегони не лише безнадійні, а й завжди програні зірці смерті, що зростає» [7]. У своїх літературних творах Роза Монтеро, як і Х. Маріяс та А. Перес-Реверте, теж вдається до використання повторів. Наприклад, у «Божевільній всередині мене» Р. Монтеро тричі по-різному розповідає одну і ту саму історію, демонструючи критикам свій хист оповідача, такий важливий для колумніста. Це історія з її молодості, з часів кінця ери Франко. Котра з версій правдива, залишається загадкою, і невідомо, чи правдива хоча б одна з них.

Р. Монтеро розпочинає шпальту «Незважайте на бої биків» влучним порівнянням стереотипів із паразитами, сформульованим через дію: «Стереотипи приклеюються до свідомості, наче паразити: легше збільшити ВВП на душу населення у 12 разів – за останні 40 років іспанський виріс з \$2,413 до \$29,651, – ніж позбавитись упередженого ставлення наших сусідів» [6].

Не менш в'їдливою є метафора Р. Монтеро в авторській шпальті «Гідра»: «Ця гідра з мільярдом голів, які має суспільна думка» [8], – метафора є особливо ефективною через свою «неправильну», не зовсім зрозумілу структуру, яка змушує читача зупинитись і прочитати речення вдруге. Приклад «живої» метафори знаходимо у Р. Монтеро, яка порівнює тіло ліричної героїні авторської шпальти «Життя» з недавно спеченим хлібом через прикметник «пористий» [9].

Розповідаючи про домашнє насильство, Р. Монтеро проводить паралель з новелою П. Меріме «Кармен» та написаною на її основі оперою Ж. Бізе.

Виходячи з визначення професії колумніста, яке належить Олександрові Генісу, авторська шпальта має спричиняти дискусії, «зачинати суперечки». Саме так відбувається з авторськими шпальтами Р. Монтеро. Вони провокують суперечки не лише приватні «за недільним сніданком», а й публічні. Прикладом цього є публікація колумністки, присвячена роботі митця з Коста Ріки Г. Варгаса «Інсталяція № 1», яка була презентована в Нікарагуа 2007 року. Однією з інсталяцій був виснажений бездомний собака, прикутий до стіни, на якій було написано іспанською: «Я – те, що я читаю». Згодом світом розповсюдились чутки про те, що на другий день виставки собака помер від

голоду. Чутки швидко розповсюдились через блоги, електронну пошту та Інтернет. З'явилися петиції проти участі костариканського митця у Центральноамериканському бієнале 2008 року в Гондурасі. Поставити підпис під однією з таких петицій закликає Р. Монтеро у своїй шпальті. Вона подає у тексті гіперпосилання на сайт, де це можна зробити – соціально бажана дія на відстані одного кліку від читача. До речі, петицію підписав і сам Г. Варгас, хоча, врешті, він таки взяв участь у бієнале.

Авторська шпальта Р. Монтеро, приводом для якої став собака Варгаса, має назву «Повага». У ній вона говорить, що костариканець дозволив померти собаці (цю інформацію не підтвердило розслідування) і називає його «м'ясником» (певна річ, мова про презумпцію невинності не йде). Закінчення цієї шпальти варто процитувати повністю: «Справа Хабакука (так називає себе митець – примітка О. Е.) ставить питання ще більш важливе – питання кордонів цивілізованості XXI століття: розуміння нашої органічної невіддільності від решти тварин і впевненість у тому, що не зможемо поважати себе, якщо не поважаємо тих, які також живі (так само, як під час Французької Революції, яка дала зрозуміти, що свобода чоловіка можлива лише, якщо вона включає свободу жінки). Минулого ранку іспанські «зелені» організували парламентський день на підтримку Національного закону про захист тварин. Нам потрібен цей закон: для тварин і для нас» [10].

Р. Монтеро вживає вислів «справа Хабакука», щоб на рівні асоціацій прирівняти цей випадок до кримінальної справи. Словами «невіддільності від решти тварин» колумністка нагадує, що людина – це теж тварина. Нам треба про це нагадувати. Тварин у цьому реченні вона називає «ті, хто також живі». Певна річ, вона не вживає «мертвих», за визначенням письменника і журналіста Джорджа Оруела, метафор, на кшталт «чотириногі друзі» як синонім слова «тварини». Вона звертається до Французької Революції, щоб висловити свою позицію з приводу гендерного питання і провести паралель між тваринами і жінками, які не можуть себе захистити.

Для колумніста заклик до соціально бажаної дії – це можливість зробити свій внесок у справу, яку він вважає правильною. І зробити цей внесок більш вагомим, залучивши до нього інших. Водночас це створює активну життєву позицію та імідж соціально відповідальної людини. Сьогодні, коли все на світі (і зокрема етика) стало умовним, дедалі важливішими виявляються ті, до кого варто прислухатись.

У письменницькій колумністиці, як і в літературному творі, можна визначати тему та ідею авторської шпальти. Тема авторської шпальти Р. Монтеро «Ні» – заклик Папи Римського не використовувати презервативи. Ідея – невідповідність цінностей церкви сучасним реаліям і моральним нормам. Інформаційний привід: кампанія Папи Римського проти використання презервативів. 1) Назва – заперечна частка «Ні». Авторка заперечує проти заклику Папи Римського. Цим вона рішуче заявляє свою позицію. Р. Монтеро, так само як і Х. Маріяс та А. Перес-Реверте не боїться вживати слова «із негативним забарвленням», зокрема і в назві тексту. І ця сміливість спонукає читача читати далі. «Ні» звучить безкомпромісно, тому дипломатам радять його не вживати, а отже, його бажано вживати колумністам, чия репутація створює саме безкомпромісність. 2) Папу Римського називає прізвиськом без імені «Войтила». Його рідко називають на прізвисько, хоча воно відоме майже всім. Більшість зрозуміє, про кого йдеться і буде здивована тим, як його названо. Прізвисько без імені – це ознака розмовного стилю, який робить комунікацію з читачем невимушеною, що дуже важливо у колумністиці. Колумністи часто вдаються до цього прийому. Водночас це приземлює відому особу до рівня читача, що лестить самолюбству останнього. У цій шпальті таке панібратство ще й висловлює зневажливе ставлення авторки до римського Папи. 3) Кампанію Папи Римського проти презервативів позначає словосполученням

«хрестовий похід». Ця заміна є доречною, оскільки «хрестові походи» безпосередньо пов'язані з історією церкви, до якої буде звертатись Р. Монтеро. Хрестові походи є прикладом неоднозначно трактованих дій католицької церкви. У цьому реченні це словосполучення також вносить відтінок іронії і викликає посмішку. 4) Нагадує про небезпеку СНІДу. Це один з найвагоміших аргументів проти кампанії Папи. СНІД – один з найбільших страхів сучасної людини, згадка про нього – вагомий гачок, який може зачепити людську увагу. 5) Робить ознакою великого міста «більшу кількість інформації та аптек» і ставить ці два поняття в один синонімічний ряд, що прирівнює інформацію до ліків, необхідних для життя. 6) Повтор дієслова «замислюються». Вперше його вжито у середині речення, у наступних реченнях – на початку, як перше слово. Це створює ритм, наче рефрен, і водночас об'єднує цей блок тексту в єдине ціле. 7) Авторка вживає обставину «там», щоб підкреслити віддаленість читача від Африки та її проблем. Прийом є протилежним наближенню через вживання обставини «тут». 8) Обставина «невідкладно» у реченні про медиків створює паралель з усталеним висловом «невідкладна допомога» і допомагає передати думку автора. 9) Вживання слова «агностик» може викликати у читачів як позитивні, так і негативні емоції. 10) Слово «агностик» погіршує зрозумілість тексту (далеко не всі знають, що воно означає). Слово «агностик» через свою незрозумілість створює колумністові імідж експерта. 11) Автор не обмежується абстрактним «усі», але перелічує всі (чотири) світові релігії: мусульмани, християни, іудеї та буддисти. Колумністка розбиває їх на дві пари: «мусульмани та християни», «іудеї чи буддисти» і поєднує різними сполучниками – першу пару єднальним сполучником «та», другу – розділовим сполучником «чи». 12) «Католицьку церкву Інквізиції та Торквемади» – колумністка використовує негативне ставлення сучасної людини до інквізиції і пов'язує останню з Папою Римським, щоб створити йому негативний імідж у свідомості читача. 13) Вживання одного дієслова у формальній та заперечній формі. Змістовно обидва рази слово вжито у заперечній конструкції, оскільки перед першим дієсловом «поважати» стоїть дієслово у заперечній формі: «не можу». 14) У передостанньому реченні тексту вперше називає Папу Римського Папою, але без прикметника, що є складовою його статусу. 15) Допускає можливість існування Бога. Йде на удаваний компроміс з власним атеїзмом. 16) В оригіналі Р. Монтеро вживає дієслово «pedir», яке означає також «молитися» – дієслово, яке має безпосередній стосунок до релігії. 17) Стара метафора «вкриватись кривавим потом» втратила сенс, але якщо її вжито щодо медиків, які вкриваються кривавим потом у буквальному сенсі цього слова, то ця метафора набуває втрачений сенс. Більше того, вона перестає бути метафорою, адже її зміст перестав бути алегоричним. 19) Слово «непогрішимість», коренем якого є слово «гріх» набуває іронічного відтінку, якщо його застосовують щодо Папи Римського. 20) Фанатична фармацевтика – навмишний збіг схожих звуків (в оригіналі *farmaceutica fanatica*).

Чимало шпальт Р. Монтеро також мають яскраво виражений літературний нахил, наприклад, авторська шпальта «Життя» схожа на поезію у прозі. «Життя» не має жодної дійової особи, навіть автора. Є лише ліричний герой (точніше, героїня), ймовірно за все підліток, і контент є уривчастим відображенням її переживань, спогадів, міркувань та відчуттів. «Життя» зачіпає емоції читачів, піднімає з глибин свідомості спогади юності, але не містить ні явного, ні прихованого соціального підтексту, а отже, не є публіцистичним за своєю природою. «Життя» отримало на сайті «El País» понад тисячу голосів, тоді як інші шпальти Р. Монтеро отримують приблизно 300-400 голосів.

У контенті колумністики Р. Монтеро виразно простежуються тенденції до наративності, сенсорності та конкретності. Цікава стилістична особливість письменницької

колумністики, яку варто взяти на озброєння українськими колумністам – посилення мовних засобів нашаруванням кількох з них. Створення контенту за визначеними критеріями змушує аналізувати своє світосприйняття, ставати більш свідомим та уважним і робить мислення більш систематичним, що все разом, у свою чергу, позитивно впливає на контент. Вживання конкретних слів змушує колумніста відкинути штампи, побачити реальність, відчуті її у сенсорному вимірі.

ЛІТЕРАТУРА

1. Тертычный А. Жанры периодической печати / А. Тертычный. – М. : Аспект Пресс, 2000. – 320 с.
2. García Álvarez M. F. El lector intratextual en las columnas de Rosa Montero / M.F. Garcia Álvarez // El columnismo de escritores españoles (1975–2005) / eds. Alexis Grohmann & Maarten Steenmeijer. – Madrid : Editorial Verbum, 2005. – 197 p.
3. Casals Carro M. J. La columna periodística: de esos embusteros días del ego inmarchitable / M.J. Casals Carro. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.ucm.es/info/emp/Numer_06.
4. Montero R. Me pregunto si he aprendido algo / R. Montero // El Pais. – 2010. – [07.02].
5. Montero R. Articulistas / R. Montero // El Pais. – 2008. – 14 de febrero.
6. Montero R. Never mind the bullfights / R. Montero. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.guardian.co.uk/commentisfree/2011/mar/30/spains-changed-national-character>. – 10.03.11.
7. Montero R. No / R. Montero // El Pais. – 1990. – [10.11].
8. Montero R. Hidra / R. Montero // El Pais. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.elpais.com/articulo/ultima/hidra/elpepiult/20100525elpepiult_1/Tes. – 13.09.10.
9. Montero R. Una vida / R. Montero // El Pais. – 2009. – [05.05].
10. Montero R. Respeto / R. Montero // El Pais. – 2007. – [16.10].

Alexandra Eskina

Content's Distinctive Features of the Columns Written by Spanish Writer Rosa Montero

The article analyzed columns' content of contemporary Spanish writer, a representative of the "new journalism" Rosa Montero. Emphasis is placed on the selection and disclosure of the topic author, as well as stylistic features of writers' columns, that can be modeled by Ukrainian bloggers and columnists.

Key words: column, columnism, writers' columns, genre, content

Александра Эскина

Особенности контента колумнистики испанской писательницы Росы Монтеро

В статье проанализирован контент колонок современной испанской писательницы, представительницы «новой журналистики» Росы Монтеро. Акцент сделан на выбор и раскрытие темы автором, а также на стилистических особенностях писательской колумнистики, которые могут быть смоделированы украинскими колумнистами и блогерами.

Ключевые слова: колумнистика, колонка, писательская колумнистика, жанры, контент.